

Vlaamse
Journalisten
Vereniging

PB-PP|B-17496
BELGIE(N)-BELGIE

DE NIEUWE TYDINGHE

Jaargang 2016 - Nummer 4 - Oktober, November, December 2016

Algemene vergadering 3 december - Koekelberg

Driemaandelijks tijdschrift van de Vlaamse Journalistenvereniging (vzw VJV)
www.vjv.vlaanderen

Afgiftekantoor 2099, Antwerpen X

V.U.: Kristin Spiessens - Ronny Van Cutsem, VJV, Pelikaanstraat 94 bus 8, B-2018 Antwerpen

colofon

DE NIEUWE TYDINGHE

Verantwoordelijke uitgevers:

Ronny Van Cutsem - Kristin Spiessens

Vormgeving:

Patrick Proost/Publicom

Eindredactie:

Hilde Van Gool

Cartoons, foto's, artikels: zie bronvermeldingen.

Elke inzender draagt de volle verantwoordelijkheid voor zijn/haar bijdrage.

*

Gehele of gedeeltelijke overname van stukken hieruit kan enkel mits voorafgaande en schriftelijke goedkeuring en met volledige bronvermelding.

*

Niet-ondertekende artikels vallen onder de verantwoordelijkheid van de verantwoordelijke uitgever.

Wettelijk Depot: BD 54.662

Post Erkenningsnummer: P 509477

Jaargang 2016 NR. 4

Driemaandelijks Uitgave

Redactie:

Bestuursraad VJV
Pelikaanstraat 94 bus 8
B-2018 Antwerpen

Website:

www.vjv.vlaanderen

Mailadres:

info@vjv.vlaanderen

Sociale media:

Telefoon:

0485 56 31 36

Ook niet-VJV leden kunnen zich abonneren op De Nieuwe Tydinghe. Een abonnement kost 14,50 euro(*) voor een volledige jaargang van vier nummers (januari-april-juli-oktober). Abonneren kan via overschrijving op rekening: IBAN BE30 4758 2050 3111. - BIC KREDBEBB. Met vermelding "Jaarabonnement DNT". Zonder opzegging voor de verschijning van het oktobernummer worden abonnementen automatisch met een jaar verlengd.

(*) verzending naar een adres in België

voorwoord

Van de Koekestad naar Koekelberg

De Basiliek van Koekelberg ... iedereen kent dit monument en heeft het vast wel eens gebruikt als referentiepunt. Je rijdt er altijd rond, maar op zaterdag 3 december zijn we binnengereeden, velen voor de eerste keer.

In dit originele decor hadden we onze laatste ontmoeting van het jaar, een bijzondere algemene vergadering waarin we de gewijzigde tekst van de statuten van onze vereniging hebben goedgekeurd. Het volledige verslag krijgt u verderop in dit blad te lezen. Na de constructieve vergadering en de lekkere lunch loodste een ervaren gidse ons doorheen de monumentale kerk, tot op het panoramische dak toe. Een van onze leden vertelt het u in geuren en kleuren.

Het nieuwe werkjaar lonkt en we kunnen nu al de data aankondigen van de volgende ledenvergaderingen: zaterdag 13 mei en zaterdag 2 december 2017. Save the dates!

In afwachting wensen wij u hele prettige feestdagen, en een fantastisch, journalistiek hoogstaand 2017 toe!

Kristin Spiessens

Ronny Van Cutsem

Co-voorzitters Raad van Bestuur

inhoud

Cover: Cor Blancke

Voorwoord2

VJV-info

- Verslag algemene vergadering3
- Nieuwe leden5
- One wedding and a funeral6
- DNT digitaal of op papier9

Info voor onze leden

- Auteursrechten bij foto's10

Journalistiek nieuws

- Cijfers en letters11

Van onze leden

- Nieuwe bezoekersgids
basiliek van Koekelberg12
- Niet wit, maar zwart14
- Boek: Ida Sipora16

Verslag Algemene Ledenvergadering

Zaterdag 3 december 2016 werd een korte Algemene Vergadering gehouden in de unieke setting van de Nationale Basiliek van het Heilig Hart, Basiliekvoorplein 1 te Ganshoren

De vergadering startte om 10u40 met een korte verwelkoming door co-voorzitter Ronny Van Cutsem die een minuut stilte vroeg voor de overleden leden en familieleden.

In totaal waren er 35 aanwezige leden. Tien van hen hadden een volmacht van een of meerdere leden die niet aanwezig konden zijn. Aangezien een lid slechts één ander lid mag vertegenwoordigen (artikel 9 van de statuten), werden er tien volmachten meegerekend, en kwamen we dus op een totaal van 45 stemmen.

Statuten

Hoofdbedoeling van deze Algemene vergadering was om de tekst van de gewijzigde statuten goed te keuren. Op de Algemene vergadering van 28 mei 2016 werd een consensus bereikt over de tekst van de nieuwe statuten. Volgens artikel 13 van de statuten moet er voor goedkeuring van een statutenwijziging minstens twee derde van de leden aanwezig of vertegenwoordigd zijn. Omdat dat op 28 mei niet het geval was, werd de tekst op deze vergadering een tweede keer voorgelegd, waarbij erover beslist mocht worden ongeacht het aantal aanwezige of vertegenwoordigde leden.

De leden verklaarden zich op 1 onthouding na akkoord met de gewijzigde tekst, waarvan zij bij aanvang van de vergadering een printout hadden

ontvangen, en die zij vooraf op de website hadden kunnen raadplegen. De nieuwe tekst zal eerstdaags neergelegd worden voor publicatie in het Belgisch Staatsblad.

Financieel verslag

Penningmeester Ronald Libin gaf een kort overzicht van de financiële activiteiten. De belangrijkste uitgaven vormden het drukwerk van De Nieuwe Tydinghe en de kilometervergoedingen. Uitzonderlijke uitgaven dit jaar waren de verhuis van het secretariaat en het ereloon van een advocaat. Begin volgend jaar wordt de jaarrekening 2016 afgerond en ter goedkeuring voorgelegd aan de commissarissen Dingemans en Van Hove.

vervolg op pagina 4

Algemene Vergadering #AlgemeneVergader

vervolg van pagina 3 - Verslag Algemene Vergadering

Samenstelling Erkeningscommissie en Raad van Bestuur

De huidige raad van bestuur was heel blij te mogen aankondigen dat Hilde Van Gool zich kandidaat gesteld had om deel uit te maken van de raad. Daarnaast zou ze administratief actief

blijven voor de Erkeningscommissie zonder deel te nemen aan de stemmingen.

De leden verklaarden zich unaniem akkoord met de toetreding van Hilde Van Gool tot de raad van bestuur.

Na het vertrek van Wilfried Coryn, wegens emigratie naar Spanje, en Hilde Van Gool zal de samenstelling van de Erkeningscommissie er als volgt uitzien: Jean Buyle voorzitter, Willy Ysewijn ondervoorzitter, Cor Blancke, George De Smaele en Swa Van de Brul.

Algemene Vergadering #AlgemeneVergadering

Foto's: Cor Blancke, Bernard De Cock

Werking Erkeningscommissie

De Erkeningscommissie heeft in het jaar 2016 negen keer vergaderd, een tiende vergadering is voorzien op 12 december 2016. De vergaderingen hadden plaats op 4 januari, 1 februari, 7 maart, 4 april, 2 mei, 6 juni, 5 september, 3 oktober, 7 november; in de vakantiemaanden werden twee nieuwe dossiers elektronisch behandeld, om de nieuwe leden niet te lang laten wachten.

Er waren dit jaar 31 nieuwe dossiers, waarvan 28 meteen werden goedgekeurd en 4 in verschillende zittingen herbehandeld.

Dit jaar heeft de commissie 132 herscreeningen behandeld, waarvan 120 meteen goedgekeurd werden. Uit de 18 die herbehandeld werden, werden 6 goedgekeurd. Een paar leden kregen een verlenging van één jaar omdat ze het voorbije jaar minder actief waren.

Wat de commissie opviel dit jaar, was de nauwere band met de leden. Een resultaat waarvoor de Raad van Bestuur een compliment verdient, maar dat ook te danken is aan het feit dat de EC steeds vaker met e-mail werkt. Hierdoor wordt het contact laagdrempeliger en directer, wat een constructieve invloed heeft op de communicatie.

De erkeningscommissie past haar werking en maatstaven voor beoordeling van de ingediende bewijsstukken voortdurend aan dit digitale contact

aan. In de voorbije jaren heeft zij ruim ervaring opgedaan met digitale bewijsstukken. De commissie heeft dan ook voor het jaar 2017 als doel gesteld om de digitale vorm voor het indienen van bewijsstukken op punt te stellen en dit via de website duidelijk te maken aan onze leden.

De co-voorzitters bedanken de erkeningscommissie voor haar inspanningen, want haar waardevolle werk maakt onze lidkaart sterk.

De Nieuwe Tydinghe

De vraag werd opnieuw gesteld wat we in deze digitale tijden met De Nieuwe Tydinghe moeten doen. Vele aanwezigen lieten zich uit voor het behoud van deze driemaandelijke uitgave, omdat ze onze vereniging uitstraling geeft, ze bij wijze van visitekaartje getoond en meegegeven kan worden aan geïnteresseerden, en net in deze digitale tijden een houvast kan bieden en een representatief voorbeeld is van gedrukte pers. Het kostenplaatje neemt men er graag bij. Een idee dat wel bijval genoot, is een combinatie van een regelmatige digitale publicatie en minstens één, misschien meer gedrukte versies per jaar.

Voorlopig is beslist om in 2017 de driemaandelijke gedrukte uitgave te behouden, en alle leden via een poll naar hun mening te vragen. (zie verder in dit nummer)

De bestuursleden bekijken de verdere mogelijkheden tegen volgende vergadering.

Varia

De vergadering had het bijzondere genoegen om Walter Van den Branden, VJV-voorzitter van 2009 tot 2015, tot erelid te benoemen, en hem op die manier te bedanken voor het goede werk dat hij voor onze vereniging heeft verricht.

Dit jaar waren er vijf mensen die reeds 25 jaar lid zijn van onze vereniging: Filip De Vos (108), Annie Van Hee (253), Marc Verachtert (257), Dirk Pauwels (271), Frans Goetghebeur (331).

De co-voorzitters brachten nog kort verslag uit van het gesprek dat ze op 15/11 hadden met Kris Van Haver, voorzitter van de VVJ, en Pol Deltour, nationaal secretaris VVJ/AVBB, op het secretariaat van de VVJ. De bedoeling was om kennis te maken met elkaar, en de basis te leggen voor een constructieve samenwerking.

Tot slot werden volgende data voorgesteld voor de volgende algemene vergaderingen:

- Jaarlijkse statutaire ledenvergadering: 13/5/2017
- Eindejaarsuitstap: 2/12/2017

Er kwamen ook een paar gewaardeerde voorstellen uit de zaal voor locaties voor deze vergaderingen.

De vergadering werd beëindigd om 11u30, waarna iedereen zich naar de middenbeuk van de basiliek begaf voor de groepsfoto.

Nieuwe leden

VJV mocht de voorbije maanden de volgende nieuwe leden verwelkomen:

- 1166 Didier MESSENS uit Gent, fotograaf voor Getty Images, Redfern
- 1167 Dieter VANDEN BOSSCHE uit Gent, redacteur bij supercalifragilistic.be
- 1168 Marc BLUYS uit Lille, fotograaf bij Offroadbiking.eu
- 1169 Koen VANDERPOORTEN uit Hastière, redacteur bij Varen.be
- 1170 Freek COUVREUR uit Oostende, redacteur bij Blue Buddha

One Four weddings and a funeral

Wat hebben onze nationale Basiliek van Koekelberg, de Moulin Rouge, Hellend vlak van Ronquières, Leopold II, vijf Eiffeltorens, speleologen, Koreastrijders, Ivoorkust, Radio SPES en Weight Watchers met elkaar gemeen? Bij Leopold II en de Moulin Rouge kunnen we ons allicht iets voorstellen, maar dat is (uiteraard) niet het verband dat hier in eerste instantie bedoeld wordt. De connectie tussen al deze elementen gaan we echter voor jullie keurig uit de doeken doen in dit verslag, maar laat ons beginnen met het begin.

Wanneer Jan (Van Broeckhoven) en ikzelf arriveren bij de basiliek (we reden gezellig samen gezien we allebei aan de Grote Markt in Antwerpen wonen) zijn we in de eerste plaats verrast dat er zoveel auto's geparkeerd staan rond dit monument en dat op een zaterdagmorgen!

Maar het wordt al snel duidelijk wanneer we effectief het godshuis binnenstappen. Er is een begrafenis aan de gang, duidelijk van iemand van een Afrikaanse gemeenschap gezien de exotische huidskleur en soms zelfs kleding van de aanwezigen.

Het geeft een beetje een vreemd gevoel, binnenstappen voor een vergadering, met ook nog het vooruitzicht op 'wine & dine' en terechtkomen midden in een begrafenis in een stampvolle kerk.

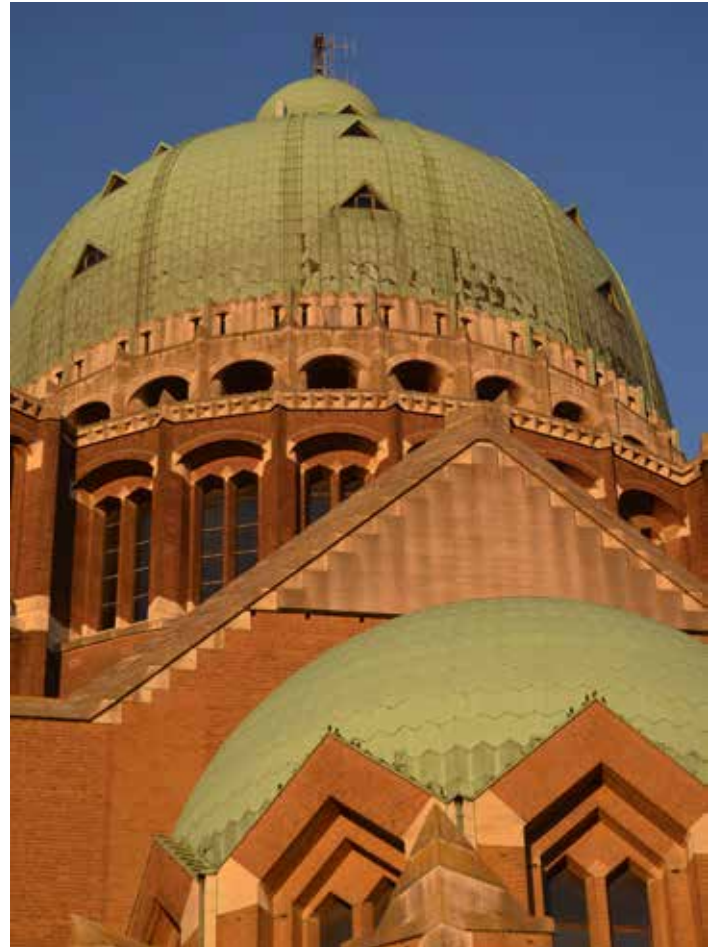
De banners van VJV wijzen onze echter de weg naar een zijkapel!

Nu ja 'zijkapel', elke provinciestad in ons kleine landje zou deze kapel op zijn gebied beschouwen als een volwaardig basiliekje, want voorzien van majestatische gaanderijen en op zich ook nog eens vijf zijkapellen was deze ons toegevoegde plek best imponerend op zich.

Hier begroeten wij elkaar, drinken we koffie, bekijken we onze nieuwe lidkaart die we bij het binnenkomen van Hilde hadden gekregen (oa om te checken of onze nieuwe foto wel tot zijn recht komt) en geven we onze ogen de kost.

Met collega Cor, een van mijn favoriete regisseurs, en Assunta, hebben we het nog een keer enthousiast over de teruggevonden film van Robert en Bertrand. Na verder nog wat handjes schudden en een babbeltje links en rechts, besluit ik van even rond te wandelen in dit prachtige decor en kom ik bij een soort poster terecht die de geschiedenis vertelt van de basiliek.

Hieruit blijkt het dat Leopold II sterk geïmponeerd was door de basiliek van Rome, alsnog de grootste basiliek ter wereld en deze wilde nabouwen in 'zijn' Brussel. Ondanks het feit dat zijn wingewest Congo behoorlijk wat geld binnenbracht, bleek dat toch een beetje te veel of te duur van het goede en werd het zijn tweede keuze, hij zou de Sacré Coeur in Parijs als voorbeeld nemen. (En neen de Moulin Rouge is nog niet aan de beurt.) Ik bespaar jullie de beschrijving van het hele bouwproces, maar tussen de eerste steenlegging in 1905 en de volledige afwerking pas in 1970, stroomde er mede door de twee wereldoorlogen heel wat water naar de zee.

Babyboomers

Maar oei, de vergadering begint. De kopjes koffie worden leeg geslurpt en iedereen begeeft zich naar de klaarstaande stoeltjes die allemaal gericht zijn naar.... jawel het altaar.

Achter dat altaar zit prominent ons bestuur.

De vergadering begint met een dankwoordje + een lekkere fles voor Raoul Maria Depuydt, die het initiatief nam om het VJV uit te nodigen in de basiliek. (Van mij mocht hij gerust zes flessen krijgen!)

Verder weet ik niet of het komt door de contemplatieve atmosfeer rondom ons, maar de vergadering is het met zowat alles eens wat onze voorzitters Kristin en Ronny voorleggen.

Alleen over De Nieuwe Tijdinge is er wat gehakketak. Blijven we dat in print verspreiden, met de kosten van al dien, of gaan we dat ook digitaal bezorgen aan de leden? Een groepje dat toegeeft dat ze het niet zo handig vinden om een computer mee naar het kleinste kamertje te nemen, prefereert nog steeds de printversie, terwijl de economisch en ecologisch georiënteerden voorstander zijn van digitalisering. Hier heeft jong of oud niets mee te maken, want we waren er allemaal al toen de basiliek eindelijk volledig afgewerkt was, erger nog ik denk niet dat er leden in onze organisatie zijn die niet tot de babyboomers behoren.

De voorzitters spelen het slim en laten het niet tot een stemming komen, 'wij zullen het er nog over hebben'

Napoleon en zijn 'kabardouchke'

Dan is de formele vergadering afgelopen en worden we uitgenodigd naar het restaurant. En wat blijkt, dat restaurant bevindt zich onder de 'zijkapel' waar wij vergaderd hebben (poort 8)! Onder de basiliek bevindt zich dus een heus restaurant, waar iedereen (zelfs zonder door de basiliek te lopen) zowat zeven dagen op zeven, een dagschotel (18 €) kan komen genieten! (Dat gecombineerd met een parking voor 450 auto's lijkt mij origineel voor mijn toekomstige afspraken in Brussel!).

Zodra wij de monumentale trap afgedaald zijn, komen we in een heel andere sfeer. Misschien is het door de al aan-gebrachte kerstversiering en bijhorende rode lichtjes dat ik het gevoel krijg dat Napoleon deze gelegenheid zou catalogeren als een 'cabaret douze'.

In het voorgeborchte van het restaurant is het al een drukte van jewelste. Daar is namelijk een receptie aan de gang van een huwelijk. De bruid is duidelijk herkenbaar en van oosterse origine terwijl de rest van hun gezelschap hoofdzakelijk Brussels getint is (ziezo, de wedding en de funeral hebben wij bij deze gehad).

Wij krijgen door efficiënte maar vriendelijke medewerkers een blok van gedekte tafels toegewezen en bijna onmiddellijk krijgen we een cava-kir toebedeeld. Dit laatste helpt om de sfeer al direct een stuk uitgelatener te laten worden. Het decor wordt nogmaals geëvolueerd en als iemand ook nog een foldertje vindt van het restaurant waarin reclame wordt gemaakt voor de music-hallavonden met cabaret, strass, humor, illusie en transformisme (wat dat laatste ook moge zijn) die er plaats hebben, met foto's van prachtige Moulin Rouge decors en aangepaste danseressen, is het hek helemaal van de dam.

Zou jij durven in Japan?

Maar daar zijn de garnaalkrokotten! En al snel is iedereen bezig met wat wij Belgen een van de belangrijkste zaken

des levens vinden, eten en vooral ook commentaar geven op dat eten!

Met dat commentaar valt het zeer goed mee. De bediening is efficiënt, de kroketjes zijn warm en best lekker. Efficiënte organisatie dus, zeker als men weet dat ondertussen ook het huwelijksgezelschap zich geïnstalleerd heeft in een andere hoek van het restaurant. Uit dat gezelschap komt plots een meneertje naar onze kant toe. Qua uiterlijk een kruising van Freddy Sunder en Toots Tielemans en qua taalgebruik hélemaal 'den Toots'. Hij vraagt ons beleefd of dat we het goed zouden vinden als zijn Japanse vrouwtje een korte speech zou mogen geven in het Frans en Nederlands. Uiteraard zijn wij unaniem akkoord (zelfs zonder de stembordjes) en ik denk dat we het ook allemaal eens zijn dat het een hele moedige bruid is die een halve wereldbol van haar thuisland verwijderd een toespraak geeft in twee talen die duidelijk de hare niet zijn. Ik denk niet dat ik het in Japan zou durven!

Toen was het tijd voor het hoofdgerecht. Ook dat kwam heel snel en warm naar ons toe. Een lekker stukje kip met curry, en pommes Dauphinois, tenminste dat denk ik toch want ondertussen gaan de flessen wijn die op tafel staan ook gezellig rond. Daarbij ben ik op dat moment vooral aan het worstelen met een soort 'madame pijp' uit de verhalen van Nero, die net achter mij was komen zitten, met een derde groep die zich ondertussen in het laatste lege blok van het restaurant had geïnstalleerd. Met haar stoel en de rest van haar persoonlijkheid neemt die dame zoveel ruimte in dat zelfs het ademen mij wordt bemoeilijkt. Gelukkig overleef ik het tot na de dame blanche, die onze maaltijd afrondt.

Staat de basiliek op instorten ?

Tijd voor het geleid bezoek!

Een erg vriendelijke en vooral enthousiaste dame die zich voorstelt als 'Anneke' is onze leidsvrouw.

vervolg op pagina 8

vervolg van pagina 7 - One wedding and a funeral

Zij vertelt nog een keer hoe het allemaal begon met Leopold II en dat Koekelberg lang de vierde grootste kerk was ter wereld (Na Rome, Florence en Londen) tot een megalomane heerser in Ivoorkust te midden van het oerwoud zeg maar, de basiliek van Rome liet nabouwen.

Zij legt ook uit dat de basiliek eigenlijk bestaat uit twee kerken. Een parochiekerk, voor de mensen uit de directe en wat verdere omgeving en een nationale kerk voor hele bijzondere gelegenheden zoals pausbezoeken en dies meer. Deze twee kerkgedeelten lopen bijna gewoon in elkaar over, het is enkel aan het volume en een aantal accenten dat men het verschil merkt. Zo is het 'nationale gedeelte' bijvoorbeeld versierd met enkele Belgische vlaggetjes, wat zeer uitzonderlijk is in een kerk gezien de strikte scheiding van kerk en staat in ons land.

Als wij onder de centrale koepel staan vertelt ze dat de koepel even zwaar weegt als vijf Eiffeltorens. Ik kan me vergissen maar ik heb het gevoel dat onze groep snel de andere kant oploopt.

Nu heeft dat weglopen niet zo heel veel zin blijkbaar, want zij vertelt gelijk ook dat wij in een betonnen kerk staan, waarbij de prachtige terracotta afwerking aan de buitenkant van bijvoorbeeld de pilaren en de gewelfribben, gebruikt werd als een soort bekisting rond het betonijzer. De terracottabouwstenen en het beton werden dus na verharding solidair en vormen een geheel. Maar nu komt het, de terracottamantel van de basiliek barst, scheurt en springt ondertussen stuk. Erger nog: gewapend beton veroudert door een langzaam krimpeffect en het terugdringen van de materie, waardoor de lasten kunnen overgedragen worden op de broze terracotta elementen, die het dus mogelijks zouden kunnen begeven.

Uiteraard zal het zo'n vaart wel niet lopen, maar er zijn toch ernstige studies aan de gang! Radio en televisie zullen u allicht op de hoogte houden als de vijf Eiffeltorens uiteindelijk te zwaar blijken.

Hoe een kolenkot een grot wordt

Verder blijft het boeiend vertellen hoe dat alles hier een stukje geschiedenis is. Elke kapel heeft zijn verhaal. Zo is er een kapel gewijd aan de Koreastrijders van weleer, een kapel ter nagedachtenis van de verzetsstrijders die geallieerde vliegeniers hielpen ontsnappen, een kapel voor de eeuwigdurende aanbidding (waar effectief 24/7 mensen in een soort van beurtrol zorgen dat er eeuwig wordt gebeden, zelfs 's nachts en op alle mogelijke feestdagen - ze hebben een aparte sleutel om binnen te sluipen).

De meeste van die kapellen worden ook intensief gebruikt. Want de basiliek trekt heel wat kerkgangers vanwege de diverse culturen verspreid in Brussel. Culturen waar ze in hun thuisland misschien niet zoveel cinema's hebben als bij ons, maar waar de kerken wel vol zitten.

Nog straffer wordt het als ze vertelt dat er bijna evenveel volume onder de kerk zit als bovengronds.

Ons restaurant was daar al een voorbeeld van, maar er zijn nog diverse andere zalen en lokalen die constant in gebruik zijn. Zo woont er permanent een intendant (conciërge), bevinden er zich scoutslokalen onder de kerk, heeft Weight Watchers er een lokaal, de religieuze Radio SPES zendt uit vanuit de basiliek, er is een theaterzaal voor 80 personen, in het vroegere 'ko-

lenkot' zit nu een speleologenclub (die in de kerk ook zorgen voor het vervangen van de lampen zo nu en dan), de vrienden van de basiliek hebben er uiteraard hun plekje en er zijn ook nog onder- en bovengronds diverse burelen. Kortom de basiliek is een religieus en sociaal centrum.

Het centrum van Brussel krijgen wij dan weer te zien als we via de Noordertoren naar het panorama platform stijgen. De meesten gaan per 5 met de glazen lift, maar 'past president' Walter en ik wagen ons stoer via de trap(pen). Resultaat, de frisse lucht op de top wordt met extra diepe halen ingeademd. Het uitzicht is daar(en)boven prachtig. Ondanks de mist die die ochtend over het land lag, kunnen we niet alleen het Atomium zien blinken, maar gunnen we ons de illusie dat we zelfs de Sint Romboutstoren in Mechelen opmerken en dat we het Helend Vlak van Ronquières kunnen zien. En Anneke blijft enthousiast verder vertellen, tot we het allemaal toch wel wat koud krijgen en beslissen dat het mooi is geweest. En zoals dat gaat bij zo'n gelegenheden spat onze groep uit elkaar eens wij terug beneden zijn. Erik (Braeken) die mij bij het bestijgen van de toren pas gevraagd had om dit verslag te schrijven (verdorie had ik nu maar beter opgelet tijdens de rondleiding) en ikzelf volgen Anneke nog even naar haar kantoor, waar ze ons een aantal slimme brochures bezorgt om het verslag wat te stofferen.

Ik hoop dat ik met mijn verhaal haar voldoende eer heb aangedaan want ze was een enthousiaste gidse! Trouwens de hele ervaring van vandaag is iets wat ik niet snel zal vergeten en dat onderstreep ik ook nog even in de auto terug op weg naar Antwerpen bij mijn reisgezel Jan.

www.HarryvanHest.be

Basiliek Van Koekelberg Fan!

(en van Anneke)

DNT digitaal of op papier: jouw mening graag!

Het onderwerp staat nu al enkele jaren op de agenda van onze jaarvergaderingen: is het in dit digitale tijdperk nog nodig om ons tijdschrift, De Nieuwe Tydinghe, op papier uit te geven? Is het verantwoord om een toch redelijk groot deel van ons werkingsbudget te besteden aan het drukken en verzenden van het tijdschrift?

Deze vraag is te belangrijk om te laten beslissen door enkel het bestuur of enkel de leden die de algemene vergadering bijwonen. Daarom leggen wij de vraag aan jullie allen voor. Je wordt vriendelijk verzocht ons uw mening te bezorgen - via brief, via mail, of als reactie op onze website.

Tijdens gesprekken met onze leden werden allerlei argumenten aangedragen voor of tegen het behoud van de papieren versie. Wij zetten deze argumenten van onze leden even op een rij:

Pro ...

- Met de papieren editie hebben we iets tastbaars in handen, dat we kunnen tonen aan anderen om te laten zien wie wij zijn.
- Het gedrukte tijdschrift is ons uithangbord. Daarmee kunnen wij reclame maken voor onze vereniging.
- Het helpt ook bij onze accreditatie, wanneer organisatoren van persmomenten of evenementen twijfelen aan onze vereniging.
- Een journalistenvereniging zonder papieren tijdschrift heeft geen uitsluiting.
- Niet iedereen gaat elke dag naar de website kijken. Zo komt het nieuws in onze brievenbus.
- Vooral voor onze oudere leden, die niet zo vaardig kunnen omgaan met de computer en het internet, is een papieren versie toch nog altijd het beste.

... en Contra

- Om nieuws te brengen is één papieren uitgave om de drie maanden niet geschikt. Daarvoor is de website beter geschikt.

- Een digitale nieuwsbrief is ook beter geschikt om links naar externe bronnen toe te voegen, die aangeklikt kunnen worden. In een papieren tijdschrift moet je die links manueel gaan overtypen.
- De digitale nieuwsbrieven blijven ook op de website bewaard en kan je altijd terug raadplegen.
- Je kan ook gemakkelijker informatie terugvinden die je gelezen had, door te zoeken op de website.
- Als je dat wil kan je als lid ook zelf je artikel klaarzetten voor de website, zodat het, na nazicht door de beheerraad, meteen online gepubliceerd kan worden.

De verschillende pistes

Maar het moet misschien geen of/of verhaal zijn, er bestaan verschillende mogelijkheden. Zo zouden we bijvoorbeeld kunnen werken met deze procedure:

Digitaal én papier:

- Alle nieuwsberichten en bijdragen van de leden verschijnen eerst online. Per maand wordt een digitale nieuwsbrief verstuurd met daarin links naar deze berichten..
- Per drie maanden wordt een selectie van de berichten gebundeld in een PDF document, in dezelfde layout als de huidige DNT, en met toevoeging van enkele rubrieken zoals nieuwe leden, voorwoord enz. Aan alle leden wordt in de digitale nieuwsbrief een link verstuurd naar het PDF-bestand, zodat men het online kan lezen, en indien gewenst afdrukken.
- Eén keer per jaar wordt een jaarboek uitgegeven, de inhoud hiervan dient nog bepaald te worden. Tevens moet onderzocht worden of een verzending éénmaal per

jaar volstaat om van het gunstige posttarief te kunnen genieten.

Enkel digitaal:

- Alle nieuwsberichten en bijdragen van de leden verschijnen eerst online. Per maand wordt een digitale nieuwsbrief verstuurd met daarin links naar deze berichten.
- Per drie maanden wordt een selectie van de berichten gebundeld in een PDF document, in dezelfde layout als de huidige DNT, en met toevoeging van enkele rubrieken zoals nieuwe leden, voorwoord enz. Aan alle leden wordt in de digitale nieuwsbrief een link verstuurd naar het PDF-bestand, zodat men het online kan lezen, en indien gewenst afdrukken.

Enkel papier:

- Alle nieuwsberichten en bijdragen van de leden verschijnen eerst online. Per maand wordt een digitale nieuwsbrief verstuurd met daarin links naar deze berichten.
- Per drie maanden wordt een selectie van de berichten gebundeld in De Nieuwe Tydinghe, zoals nu reeds het geval is. Er verandert dus niets.

Maar wat denk jij hiervan? Wat zijn jouw suggesties? Vind jij het gedrukte tijdschrift onontbeerlijk, of kan jij vrede nemen met een jaarlijkse uitgave? En zo ja, wat zou die dan moeten bevatten?

Laat het ons weten via onze website of via mail!

(afbeelding: Willi Heidelberg, CC BY 2.5, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=154912>)

Jouw mening en suggestie telt!

Auteursrechten bij het gebruik van foto's

copyright

all rights reserved

In een vorig artikel behandelden wij kort de auteursrechten voor woordjournalisten. Hier bespreken wij de auteursrechten bij het gebruik van foto's. Deze auteursrechten moeten wij eigenlijk vanuit twee gezichtspunten bekijken: de auteur die een illustratie wil gebruiken bij zijn tekst, en de fotograaf of maker van deze illustraties die rechtvaardig beloond wil worden voor het gebruik van zijn afbeelding of foto. In dit deel concentreren wij ons op de schrijver van een tekst, die een foto of illustratie wil toevoegen.

Een afbeelding bij je tekst? Ja, leuk, maar "**lenen**" mag niet!

Om te beginnen: als schrijver van een tekst, is het natuurlijk veel leuker wanneer er een illustratie bij staat. Wanneer je zelf geen fotograaf bent, kan je foto's of afbeeldingen aankopen bij stockphoto bedrijven zoals Getty's images, je kan een fotograaf vragen om een originele foto te maken, je kan een illustrator vragen om een cartoon te maken, of ... je kan bij Google Images op zoek gaan naar een afbeelding, die downloaden naar jouw computer en in je artikel gebruiken.

Daarmee moet je echter wel oppassen. Het is echt niet netjes en het kan

je zelfs in de problemen brengen wanneer je een afbeelding die je op Google of elders gevonden hebt, "leent" voor jouw artikel. Fotografen, illustratoren, cartoonisten enz. doen immers steeds vaker beroep op gespecialiseerde bedrijven die, in opdracht van een fotograaf of fotoagentschap, op het internet gaan zoeken naar inbreuken op hun auteursrecht. Waartoe dit kan leiden, kon je in vorige editie lezen: ons lid Debaene vertelde toen zijn wedervaren.

Het principe van het auteursrecht

Het auteursrecht houdt in dat enkel de houder van het auteursrecht het werk mag reproduceren, er afgeleide werken van mag maken (gebruiken in een collage bijvoorbeeld), het werk naar het publiek mag verspreiden of het werk publiek mag vertonen.

Een uitzondering zijn de werken (een foto of GIF, een computer gegenereerde afbeelding, een infograph...) die aan het publieke domein geschonken zijn (creative commons). Die mag je wél gebruiken zonder de uitdrukkelijke toestemming van de maker; afhankelijk van de licentie echter moet je wel de maker vermelden. In een later hoofdstuk gaan we nader op de Crea-

tive Commons in.

Je mag dus een foto gebruiken die door iemand anders gemaakt werd, indien je die persoon uitdrukkelijk om toestemming vraagt. Sommigen denken dat het volstaat om de bron van de foto te vermelden (foto ©persa-gentschap XYZ bijvoorbeeld). Dat is fout! Je moet altijd om toestemming vragen en desgewenst de gevraagde licentierechten betalen.

Swa Van De Brul, lid van de Erken-ningscommissie, geeft hierbij nog volgende tip: wanneer je een artikel schrijft, op basis van een persbericht met bijhorende foto, en je te horen krijgt dat je de foto gebruiken mag in je artikel, vraag dan ook of er een beperking in tijd staat op deze toestemming. Dit is vooral van belang bij online publicaties. Sommige foto's mogen bijvoorbeeld slechts gedurende x maanden gebruikt worden in een online publicatie, en moeten daarna verwijderd worden.

Heb je vragen, suggesties of aanvullingen op onze reeks over auteursrecht? Heb je zelf tips voor je collega-journalisten? Vertel ons jouw verhaal via info@vjv.vlaanderen

Cijfers en letters

De verkoopcijfers van de Belgische dagbladen daalden in 2015 in hun gedrukte vorm tot 1.156.007 exemplaren. Er werden dus 52.134 gedrukte kranten minder verkocht dan een jaar voordien. Maar er werden ook digitale kranten verkocht en daar komt toch blijkbaar wat schot in de zaak. Een optelsom van gedrukte en digitale nummers biedt in een tweede tabel het eindresultaat. De cijfers van 2010, 2005 en 2000 bieden een historische meerwaarde.

Het is reeds jaren duidelijk dat de verkoop van gedrukte kranten achteruitboert en dat dit niet onmiddellijk te stoppen lijkt. De Tijd en Het Belang van Limburg hebben nog de beste papieren. Vooral de daling bij De Morgen en De Standaard valt op. Het Laatste Nieuws blijft de grootste krant van het land, gevolgd door Het Nieuwsblad, maar beide scores ook negatief. De Morgen blijft in Vlaanderen het kleinste dagblad van algemene informatie. Over de taalgrens is de toestand zoals gewoonlijk dramatischer. Niet alleen een betere titel als Le Soir, maar ook het populaire La Dernière Heure krijgt een rake dreun. L'Echo is, als gespecialiseerde titel, een geval apart. Maar er worden ook digitale kranten verkocht en de sector blijft hopen dat die het verlies van de papieren exemplaren gaan compenseren.

De digitalisering van de Belgische dagbladen zet zich door. In Vlaanderen poetsen de meeste titels er in 2015

Print	2015	2014	2010	2005	2000
Het Nieuwsblad	239.274	246.515	259.643	286.979°	322.473°
De Standaard	86.350	89.338	91.107	81.382	80.567
Het Laatste Nieuws	270.059	278.056	286.420	284.527	280.014
De Morgen	40.488	45.789	54.829	51.051	49.761
Gazet van Antwerpen	86.880	89.290	100.196	112.660	119.488
Het Belang van Limburg	88.935	90.008	98.272	100.058	102.206
De Tijd	27.204	27.501	34.271	37.293	51.922
Totaal Nl.	839.190	866.497	924.738	953.950	1.006.431
Le Soir	58.415	63.275	80.644	96.311	122.545
Sud Presse	86.298	91.858	113.905	128.375	142.612
La Libre Belgique	33.032	34.675	41.895	46.969	52.501
La Dernière Heure*	41.433	45.816	63.095	86.160	77.031
Ed. de l'Avenir	78.747	81.981	91.378	98.939	98.275
L'Echo	10.274	15.106	15.946	17.862	28.141
Grenz-Echo	8.618	8.933	9.887	9.873	10.113
Totaal Fr.	316.817	341.644	416.750	484.489	531.218
Algemeen totaal	1.156.007	1.208.141	1.341.488	1.438.439	1.537.649

Bron: CIM - ° inclusief Het Volk - * voor 2010 inclusief La DH du Dimanche.

Digitaal	2015	2014	Verskil in aantallen	2015 Print + Digitaal
Het Nieuwsblad	10.639	6.778	+ 3.861	249.913
De Standaard	14.185	11.447	+ 2.738	100.535
Het Laatste Nieuws	6.311	3.596	+ 2.715	276.370
De Morgen	14.394	7.648	+ 6.746	54.882
Gazet van Antwerpen	4.593	2.066	+ 2.527	91.473
Het Belang van Limburg	6.043	4.188	+ 1.855	94.978
De Tijd	12.722	13.861	- 1.139	39.926
Totaal Nl.	68.887	49.584	+19.303	908.077
Le Soir	7.765	6.466	+ 1.299	66.180
Sud Presse	5.479	4.446	+ 1.033	91.777
La Libre Belgique	3.137	2.342	+ 795	36.169
La Dernière Heure	1.770	1.853	- 83	43.203
Ed. de l'Avenir	3.766	2.162	+ 1.604	82.513
L'Echo	5.802	5.072	+ 730	16.076
Grenz-Echo	131	117	+ 14	8.749
Totaal Fr.	27.850	22.458	+ 5.392	344.667
Algemeen totaal	96.737	72.042	+24.695	1.252.744

Bron: CIM

hun verkoopcijfers mee op. Dit is ook in Wallonië, zij het in mindere mate, het geval. Bij de zogenaamde betere kranten (De Standaard, De Morgen,

De Tijd, Le Soir en L'Echo) ligt de digitale verkoop het hoogst.

Guy Freiermuth

Nieuwe bezoekersgids van de Basiliek van Koekelberg

VJV-lid Raoul Maria De Puydt was onze gastheer voor de jaarvergadering in december 2016. Dankzij zijn bemiddeling kon VJV de jaarvergadering organiseren in de Basiliek van Koekelberg, met een bezoek aan de onbekende maar schitterende aspecten van de Basiliek als extra attractie voor onze leden en hun partners. Raoul Maria De Puydt schreef onlangs een nieuwe bezoekersgids voor de basiliek. Hieronder een korte inhoud.

Het toerisme is een troef voor de Basiliek

Soms vergeten wij dat we een uniek Art-Decomonument in Europa zijn... Bij de Basiliek van Koekelberg, een uniek monument, hoort een bezoekersgids om aan te tonen dat dit monument tal van kunstschaten herbergt.

Voor de opstelling van deze bezoekersgids hebben wij ons gefocust op de vele kunstenaars die kleur gaven aan het interieur van het gebouw.

Van maquette tot glasramen

Een korte opsomming, waarbij wij om te beginnen de prachtige terracotta-architectuur van Albert Van huffel niet mogen vergeten, die met zijn

maquette de architectuurprijs in 1925 'Les Arts Décoratifs & Industriels Modernes' te Parijs won.

Deze prachtarchitectuur werd aangevuld met twee internationaal erkende en begaafde beeldhouwers: Georges Minne met zijn bronzen H. Hart-beeld in het Sacramentskoor, en Harry Elstrøm met zijn Calvarie omringd door vier knielende engelen.

Hierbij is recent in 2009 een nieuw altaar met lezenaar en kruis bijgekomen in geelkoper van Jacques Dieudonné. Jaar na jaar kwamen, dankzij milde sponsors, glasramen de open vensterramen opvullen. De grote glazeniers van de tweede helft van de 20ste eeuw werken eraan mee: Anto Carte, Louis-Charles Crespin, Jan Huet, Pierre Majerus, Michel Martens, om er maar enkelen te noemen.

Wandtapijten en calvarie

Hierbij zouden we bijna de wondermooie tapijten vergeten van de gezusters De Saedeleer in art-decostijl, die zowel hoogkoor als Sint-Jozefkapel versieren.

Het euvel dat het de Basiliek ontbrak aan een waardige kruisweg werd door kunstschilder Norbert De Clercq niet alleen verholpen, maar ook aangevuld door een 15e statie, de hoop voor alle

christenen, de eucharistie.

Aan zowel Harry Elstrøm als Norbert De Clercq werd recent een afzonderlijke ruimte gewijd om de bezoeker een totaalbeeld te bezorgen van hun respectievelijke oeuvre.

BASILIQUE NATIONALE
DU SACRÉ-COEUR
KOEKELBERG

NATIONALE BASILIEK
VAN HET HEILIG HART
KOEKELBERG

PARVIS DE LA BASILIQUE 1 - 1083 BRUXELLES
BASILIEKVOORPLEIN 1 - 1083 BRUSSEL

WWW.BASILICAKOEKELBERG.BE

Met de lift in hogere sferen

Hoe hoger we met onze liften gaan, hoe rijker de collecties van de Basiliek worden.

Op de eerste verdieping is er, verscholen achter de fototoonstelling over de bouw, het museum van de Zwartzusters waarin de kunstschaten bewaard worden van het opgedoekte Brusselse zwartzusterklooster.

Een van de vitrines toont een rijke collectie van Art-deco kelken en monstransen van de hand van o.m. Devroye, Rie Haan en Henri Holemans.

Op de derde verdieping nodigt het vernieuwde museum van moderne religieuze kunst ons allen uit om een uitzonderlijke collectie van werken te bewonderen, gaande van het Vlaamse expressionisme met Gustaaf Van de Woestijne tot internationale kunstfenomenen als Miro, Tapes en Ubac, alsook tot de hedendaagse schilders en beeldhouwers zoals Luc Hoenraet, Geneviève Asse en Sébastien Bayet.

Niemand tenslotte verlaat de Basiliek zonder het panorama rondwandelen te bewonderen. Een panorama waarop het Atomium jaloers kan zijn!

Zoutmijn Wieliczka

Niet wit, maar zwart

Wie nooit een zoutmijn bezocht, stelt zich misschien iets voor als de grotten van Han, maar dan in het wit. Niets is minder waar. Behalve enkele bloemkoolachtige wanden, is alles er glimmend zwart door de contaminatie van zand en klei. Spectaculairder is het dode bos dat in de buik van de aarde is ingeplant om alles te stutten. Je waant je eerder in een houtmijn. Vooreerst daal je in de zoutmijn van het Poolse Wieliczka 378 trappen af, naar niveau drie. Gelukkig is er elke tien treden een platform om de kuit niet teveel te belasten. Je zakt af in de geschiedenis van Moeder Aarde. Dat kranige oudje heeft zo'n 14 miljoen jaar geleden ervoor gezorgd dat zout werd afgezet op de bodem van een toenmalige zee. Wat gerommeld in de ingewanden van de bomma, met de verrijzenis van de

Karpaten als gevolg, schonk Poolse vorsten hun belangrijkste bron van inkomen: zout. Pekelen en zouten was lang één van de voornaamste conserveringsmiddelen. In Wieliczka wordt al sinds de 13de eeuw zout ontgonnen. De afmetingen van de mijn spreken tot de verbeelding: 300 km galerijen, max. diepte royaal over de 300 m, 9 niveaus waarvan vanaf nummer 8 de boel onder water staat sinds de overstroming van 1993. Daarna werd de winning van zout stopgezet.

Van vader op zoon

De gangen en ruimtes werden aanvankelijk met de hand uitgegraven. Elke arbeider had zijn specifieke werkplaats. Dat plekje werd automatisch toebedeeld aan de zoon wanneer die vader opvolgde. Zoutblokken werden

in een 'Hongaarse hond' geladen, een soort bak, uitgevonden in Hongarije en die, wanneer hij verplaatst werd, het geluid van een jankende hond voortbracht. In 1790 werd er voor 't eerst met explosieven gewerkt.

In dit labyrint van gangen en open ruimtes staan pareltjes van sculpturen. Beroemde bezoekers uit het verleden, waaronder de wiskundige Copernicus, de stichter van de scouts Baden-Powell en Karol Wojtyla die later paus werd, hebben hun zoutstandbeeld in de mijn. 'Zoutgesteente is zo hard als marmer,' beweert de gids. Adembemend is het gebinte-kunstwerk. Eén kluwen van balken, wat een vakmanschap! Ook hier werkten timmerman families. Geen wonder dat Unesco deze mijn in de buurt van Krakau op haar lijst heeft gezet

Ondergrondse kathedraal

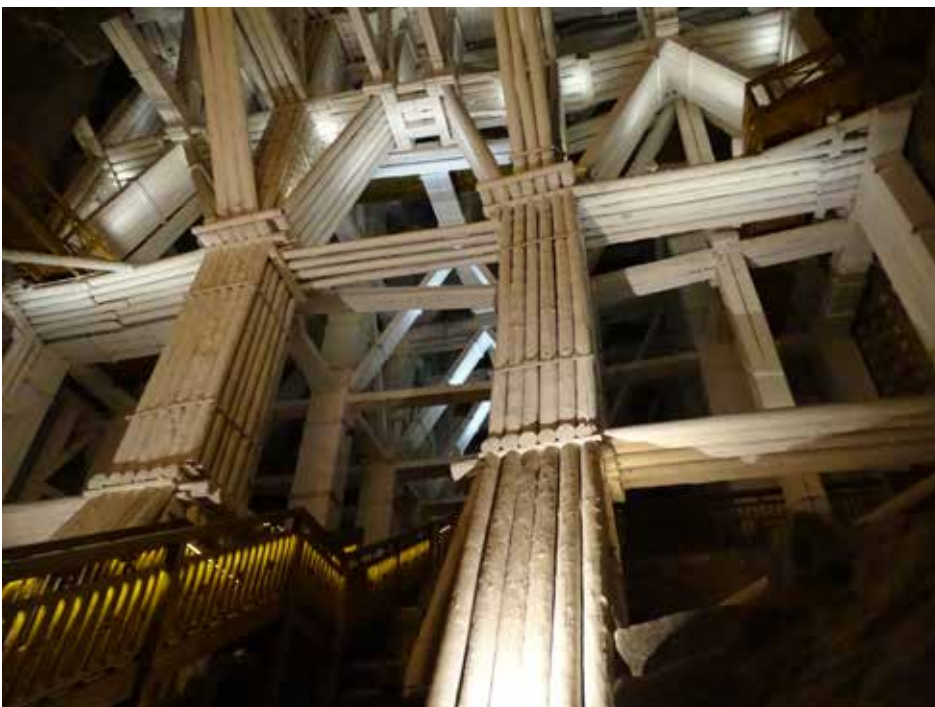
De spectaculaire kapel Sint-Klinga op een diepte van 101 meter krijgt niet ten onrechte de naam 'ondergrondse kathedraal'. Preekstoel, altaar, heiligenbeelden, bidbanken, een bas-reliëf van Het Laatste Avondmaal en de Vlucht naar Egypte, een kerststal, pilaren, alles in zoutsteen gehamerd. Luchters van zoutkristallen. De zout-

vloer, bewerkt zodat het echte tegels lijken, glimt van de duizenden schuifelende toeristen die hem dagelijks boenen. Elke zondagochtend om 7.30 uur kun je gratis een mis bijwonen; een lift brengt je ter plaatse. Concerten in de kapel hebben veel succes omwille van de akoestiek.

Hongaarse honden en echte paarden
In andere ruimtes wordt weergegeven

hoe het werk in de mijn destijds verliep. Naast fictieve Hongaarse honden waren er echte paarden aan de slag. Ze werden zakkend in touwen tot op de werkplaats gebracht.

Zoutmeertjes wisselen gangen en kamers af. Wie erin valt, blijft bovendrijven. Bezoekers worden vergast op een mini klank- en lichtspel met reflectie in het water. Muziek van Chopin weerklinkt.

Om alles in stijl af te sluiten, kun je iets eten in het diepste restaurant ter wereld en dit tegen een ongezouten prijsje. Op min 200 m bevinden zich een Health Resort en een sanatorium. De gasten genieten er van het microklimaat.

Bij het verlaten van de zoutmijn kijk ik niet om, uit vrees dat ik misschien anders het lot van de vrouw van Lot zal ondergaan. Ze mochten tijdens hun vlucht uit de stad niet achterom kijken. Maar de Bijbelse dame kon haar nieuwsgierigheid niet bedwingen en keek toch om. Hierop veranderde zij in een zuil van zout.

*Chris Rachel Spatz
Krakau, augustus 2016*

Ida Sipora (9 april 1935-21 januari 1964)

IDA SIPORA van Frank Schaake

Jan Wolkers heeft in Turks fruit het levenseinde van Ida Schaake – waarmee hij bevriend was – gebruikt als inspiratie om het tragisch einde van Olga (de hoofdfiguur in het boek) te beschrijven. Dit is belangrijk om het ontstaan van dit boek (uitgegeven in 1969 en in dertig talen vertaald en succes verfilmd) te verklaren. Hierdoor hebben ook miljoenen lezers onrechtstreeks en onbewust kennis gemaakt met het levenseinde van Ida Sipora.

Het zou echter jammer zijn om het hierbij te laten.

Het boek Ida Sipora, geschreven door haar halfbroer Frank – die haar zelf weinig bewust heeft gekend – geeft ons de kans om op een gedetailleerde en goed gedocumenteerde wijze meer te vernemen over het al te korte maar indrukwekkende levensverhaal van Ida Schaake (kunstenaarsnaam Sipora).

Het is werkelijk ongelooflijk wat Ida in een amper 10 jaar overspannend leven heeft meegemaakt en verwezenlijkt. In feite speelt haar leven zich af tussen haar zestien (tijdstip waarop ze door haar moeder verplicht wordt om zelfstandig te gaan wonen en groten-deels in haar eigen onderhoud te voorzien) en zesentwintig (als de diagnose van een hersentumor wordt vastgesteld die vanaf dan haar gezondheid zal aantasten). Bijna twee jaar na de diagnose en daaropvolgende operatie bezwijkt ze aan de aandoening.

Zelfkennis

Ida begint haar beroepsloopbaan als kinderverzorgster/au pair, voortbouwend op haar ervaringen in de kindervakantiekampen die haar moeder met veel succes organiseerde. Het kwam er voor haar vooral op aan om haar talenkennis uit te bouwen. Achtereenvolgens werkte ze in Engeland, Frankrijk, Spanje en Marokko. Op die manier leerde ze Engels, Frans en

**Hoogmoedig en tegen
alle weten in
verkiez ik de liefde
met jou vandaag**

Spaans, terwijl ze ook geleidelijk haar liefde voor de fotografie ontdekte.

Het was in deze periode (begin jaren vijftig) zeker niet evident om als jonge vrouw zelfstandig in het buitenland te gaan werken en er te overleven. Dit vraagt niet alleen veel doorzettingsvermogen en lef, maar eveneens van tijd tot tijd een dosis geluk. Zo kreeg ze op bepaalde cruciale momenten hulp (ook financieel) van buitenaf om verder te kunnen.

Haar veelal moeizame strijd om te overleven werd ook mede veroorzaakt door het feit –zoals ze zelf zegt – dat ze in de liefde blijkbaar gedoemd is tot éénrichtingsrelaties waarin ze zelf al-

les investeert maar met weinig return. Opvallend is ook de levenswijsheid en -ervaring die Ida ondanks haar jeugdige leeftijd tentoonspreidt en waarvan ze de lezer deelgenoot maakt via haar brieven aan zowel haar moeder als haar vader. Die staan in schril contrast met de manier waarop haar gescheiden ouders in het leven staan. Zelfs vijftientwintig jaar na de feiten blijven ze elkaar voortdurend dwarsbomen, zwart maken en financieel bestoken. De begrafenis van Ida vormt op dit vlak een triest hoogtepunt. De diepgaande invloed die dit gedrag op hun beide kinderen heeft gehad wordt hier treffend aangetoond.

Zelfkennis is eveneens een belangrijk kenmerk van Ida. Zo beseft ze zeer goed dat om haar fotografisch talent volledig te kunnen ontwikkelen, ze nood heeft aan een goede opleiding. Ze stelt dan ook alles in het werk om stageplaatsen te kunnen bemachtigen bij gerenommeerde studio's in zowel Amsterdam als Parijs. Later zal ze zelfs op 25-jarige leeftijd nog gaan studeren aan de Filmacademie te Amsterdam.

Merk ook op, dat Ida geregeld een uitlaatklep vond in poëzie. Van haar hand zijn er weliswaar niet heel veel maar toch verschillende waardevolle gedichten gekend.

Ida Sipora is een zeer lezenswaardige biografie over het merkwaardig maar al te kort leven van een kunstzinnige dichteres-fotografe. Tevens bevat het boek vele foto's die Ida maakte in de zeven jaar waarin zij fotografeerde.

Debuutauteur Frank Schaake bracht hiermee een warme hulde aan zijn halfzus die hij spijtig genoeg onvolgende heeft kunnen kennen.

Dit stuk werd eerder gepubliceerd in SNAPSHOTS, een uitgave van de Vereniging van de Vlaamse Filmpers.

Linda Crivits

